

Arrest

nr. 182 702 van 22 februari 2017

in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2017 zowel bij faxpost als per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat N. RIFFI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd geboren te Antwerpen.

1.2. Op 21 december 2006 verstreek de geldigheid van zijn Identiteitskaart voor Vreemdelingen en op 5 oktober 2007 werd verzoeker ambtshalve geschrapd uit het bevolkingsregister.

1.3. Verzoeker diende op 6 februari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De burgemeester van de Stad Antwerpen trof op 19 maart 2014 een beslissing tot niet inoverwegingneming (bijlage 2) van de in punt 1.3 vermelde aanvraag.

1.5. Verzoeker diende op 23 maart 2016 een aanvraag in tot herinschrijving.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 10 mei 2016 een beslissing om geen gunstig gevolg te geven aan het in punt 1.5 vermelde verzoek tot herinschrijving.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 februari 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer , die verklaart te heten(1):

naam: L.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De betrokkene is niet langer in het bezit van een geldige verblijfstitel. Zijn Identiteitskaart voor Vreemdelingen is verstrekt sinds 21/12/2006. Betrokkene werd bovendien op 05/10/2007 ambtshalve geschrapd uit het bevolkingsregister.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, als mededader, feiten waarvoor hij op 21/11/2001 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht feit waarvoor hij op 05/02/1999 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen als mededader feit waarvoor hij op 05/10/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13/10/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwonding, opzettelijke slagen, gewone diefstal feit waarvoor hij op 11/05/2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot en definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene werd sinds 27/12/2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven om de vlucht te verzekeren, met gebruik of vertoon van wapens feit waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel verblijfadres in België

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, als mededader, feiten waarvoor hij op 21/11/2001 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maand. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht feit waarvoor hij op 05/02/1999 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen als mededader feit waarvoor hij op 05/10/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13/10/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwonding, opzettelijke slagen, gewone diefstal feit waarvoor hij op 11/05/2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot en definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene werd sinds 27/12/2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven om de vlucht te verzekeren, met gebruik of vertoon van wapens feit waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft op 23/03/2016 een aanvraag tot herinschrijving in de gemeente van Antwerpen ingediend. Op 10/05/2016 werd er geen gunstig gevolg gegeven aan deze beslissing. Deze beslissing is aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd op 05/10/2007 ambtshalve geschrapd uit het bevolkingsregister. Betrokkene heeft geen bewijzen toegevoegd aan zijn

aanvraag die zijn aanwezigheid in België kunnen aantonen over de ganse betwiste periode sinds 21/12/2006 (vervaldatum van zijn Identiteitskaart voor vreemdelingen) .

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Betrokkene is op het moment van de aanvraag bovendien niet meer toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk (niet in het bezit van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning) zoals bedoeld in artikel 19 van de wet van 15/12/1980. Zijn vestigingsvergunning is reeds verstreken sinds 21/12/2006.

Het feit dat de familie van betrokkene in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De familie kan met betrokkene steeds contact houden via sociale media of betrokkene opzoeken in land van herkomst (Marokko). Betrokkene heeft geen bewijzen geleverd die zijn aanwezigheid in België kunnen aantonen over de ganse betwiste periode sinds 21/12/2006. We kunnen ervan uitgaan dat hij gedurende gans die periode niet aanwezig was in België in de nabijheid van zijn familie.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, als mededader, feiten waarvoor hij op 21/11/2001 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maand.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nachtfeit waarvoor hij op 05/02/1999 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen als mededader feit waarvoor hij op 05/10/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13/10/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwonding, opzettelijke slagen, gewone diefstal feit waarvoor hij op 11/05/2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot en definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene werd sinds 27/12/2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven om de vlucht te verzekeren, met gebruik of vertoon van wapens feit waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfadres in België

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfadres in België

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden .

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, A P.(...), Attaché, De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

de de Directeur van de gevangenis te Antwerpen

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas

de betrokkene, L.(...), M.(...), op te sluiten in het gesloten centrum vanaf 15/02/2017”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid.

2.4. Volgens de verwerende partij betreft de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker *“minstens een tweede verwijderingsmaatregel”* waardoor 20 februari 2017 de laatste nuttige dag zou zijn om het beroep in te stellen en werd het beroep op 21 februari 2017 ingediend. Verzoekster verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad in verband met artikel 4, §3 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat *“bij verzending per fax, de datum die het toestel van de Raad vermeldt op de fax (...) bewijskracht (heeft)”*.

2.5. Ter terechtzitting merkt de aanwezige raadvrouw van verzoeker op dat het faxbericht wel degelijk 20 februari als datum vermeldt.

2.6. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit de nota met opmerkingen duidelijk kan worden afgeleid dat het om een tweede verwijderingsmaatregel zou gaan, waardoor het ook niet duidelijk is dat in onderhavig geval toepassing zou moeten worden gemaakt van de beroepstermijn uit artikel 39/57, §1, derde lid, tweede zin van de vreemdelingenwet.

2.7. Daarenboven merkt de Raad samen met de aanwezige raadvrouw van verzoeker vast dat er verschillende tijdstippen worden weergegeven op de gefaxte verzoekschrift en de bijlagen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er een (nagenoeg volledige) versie van het verzoekschrift met de bestreden akte als bijlage op het toestel van de Raad toekwam op 20 februari 2017 om 22 u 57 op grond waarvan de Raad tot rolstelling kon overgaan. Tevens blijkt dat het verzoekschrift, dat eveneens per aangetekend schrijven werd overgemaakt en op 22 februari 2017 ontvangen, op 20 februari 2017 aan de postdiensten werd overhandigd.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* uit de nota met opmerkingen dient in elk geval te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van

de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Overwegende dat de uiterst dringende noodzakelijkheid uiteraard voorhanden is wanneer een concrete repatriëringsmaatregel gepland is. Verzoeker is het voorwerp van een teruggedrijvingsmaatregel.(...)”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 februari 2017 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht van de gevangenis van Antwerpen, waar hij in het kader van de voorlopige hechtenis werd gedetineerd, naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Omwille van de overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid in hun exceptie die betrekking heeft op de tijdigheid van het beroep, maar zij maken niet aannemelijk dat verzoeker, gelet op zijn vasthouding, zou kunnen volstaan met een vordering tot (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging om passend rechtsherstel te bekomen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door

haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig "middel" voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de bepalingen uit het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren. Verzoeker stelt in zijn "middel" het volgende:

"Verzoeker zal bij de effectieve tenuitvoerlegging van de beslissing d.d. 15.2.2017 ongetwijfeld een onherstelbaar ernstig nadeel ondervinden.

Verzoeker heeft totaal geen binding met Marokko, een land waar hij immers als jonge man enkel en alleen op vakantie is geweest met zijn familie, maar voor het overige totaal niet kent.

Verzoeker voelt zich volledig Belg en men heeft in casu totaal geen onderzoek gedaan naar de reële binding tussen verzoeker en Marokko.

Daarnaast werd op geen enkele wijze rekening gehouden met de psychiatrische problemen van verzoeker.

Zie terzake;

RvV nr. 62.645, 31 mei 2011 <http://www.cce-rvv.be> (20 oktober 2011); T.Vreemd. 2011 (samenvatting), afl. 3,2S1:

"De verwerende partij kan enigszins worden gevolgd waar zij stelt dat er enkel rekening kan worden gehouden met de stukken die haar bekend werden. Evenwel blijkt dat men in casu niet de minste moeite heeft gedaan om de stukken van het administratief dossier te analyseren. De Raad kan zich niet ontdoen van de indruk dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd in deze zaak.

In zoverre de bestreden maatregel stelt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van voldoende bestaansmiddelen, wordt niet ontkend door de verzoekende partij dat zij niet in het bezit was van voldoende bestaansmiddelen, evenwel wijst zij erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt

dat alle kosten voor onderhoud en verblijf worden gedekt door de vzw. De verzoekende partij kan in haar argumentatie worden bijgetreden. De Raad kan zich niet van de mening ontdoen dat de verwerende partij te snel gehandeld heeft zonder de stukken van het administratief dossier te consulteren. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt in deze stand van het geding voldoende aannemelijk gemaakt leder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk In dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Het nadeel dat er in bestaat dot de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de verzoekende partij niet meer zal kunnen deelnemen aan de geplande competitie is evident ernstig en moeilijk te herstellen.”

2.

Indien verzoeker niet zou worden geregulariseerd dan riskeert deze te worden onttrokken van zijn gezin, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft al zijn familieleden wonen op Het Belgische grondgebied en heeft totaal geen familie noch vrienden in Maarokko.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het gezinsleven In overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Verwerende partij maakt op geen enkel ogenblik een belangenafweging en heeft enkel en alleen rekening gehouden met het strafrechtelijk verleden van verzoeker.

3.

Verzoeker heeft bovendien in Marokko geen sociale bindingen meer.

Verzoeker beschikt in Marokko niet over onderdak en kan daar nergens en bij niemand terecht, waardoor hij door de effectieve tenuitvoerlegging van de onderhavige bestreden beslissing op straat zal belanden.

Verzoeker heeft altijd op het Belgische grondgebied verbleven.

Verzoeker was administratief niet in orde in België maar dit was allemaal te wijten aan de psychiatrische problemen van verzoeker.

Verzoeker stelt in de meest formele zin dat hij altijd in België heeft gewoond.

Dit mag hoe dan ook geen impact hebben op het verblijfsrecht van verzoeker daar verzoeker aanspraak kan maken op een recht op terugkeer.

Ten einde in aanmerking te komen voor deze machtiging tot terugkeer, dient de vreemdeling aan twee soorten voorwaarden te voldoen. Enerzijds dient hij te beantwoorden oan algemene voorwaarden en anderzijds dient hij bijzondere voorwaarden te vervullen die afhankelijk zijn van zijn leeftijd en/of van de specifieke situatie waarin hij zich bevindt.

A. Algemene voorwaarden

Conform artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 dienen er drie algemene voorwaarden vervuld te worden.

De vreemdeling dient houder te zijn van een geldig nationaal paspoort of van een als zodanig geldende reiskaart,

Dit is in casu ontegensprekelijk het geval.

2. *De vreemdeling dient op het tijdstip van zijn vertrek uit België, gemachtigd of toegelaten geweest te zijn tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk om er zich te vestigen.*

Dit is eveneens ontegensprekelijk het geval.

3. *De vreemdeling dient het bewijs aan te brengen dat hij op het tijdstip van zijn aanvraag niet langer dan vijfjaar afwezig is geweest uit het Rijk.*

Dit is eveneens ontegensprekelijk het geval.

Verzoeker heeft steeds in België verbleven.

B. Bijzondere voorwaarden

De bijzondere voorwaarden die een vreemdeling dient te vervullen zijn afhankelijk van de categorie waartoe hij behoort, de eerste categorie is voor de vreemdeling onder eenentwintig jaar en de tweede categorie voor de vreemdeling boven eenentwintig jaar, hetgeen voor verzoeker het geval is.

De vreemdeling is eenentwintig jaar of ouder Conform artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 dient deze vreemdeling de volgende voorwaarden te vervullen:

O. *Hij dient op het ogenblik van zijn vertrek, vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verhuven te hebben.*

Dit is ontegensprekelijk het geval voor verzoeker.

Hij was immers sinds zijn geboorte op het Belgische grondgebied.

b. *Hij dient over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.*

De familie van verzoeker is bereid om hem financieel te steunen gelet op de problematieken van verzoeker.

Verzoeker vordert dan ook dat effectieve tenuitvoerlegging van de beslissing d.d. 15.2.2017 wordt

geschorst minstens tot er een definitieve beslissing tussenkomt op het verzoekschrift artikel 9bis opgestuurd op 3.1.2014”

3.3.2.2. De Raad merkt op dat de bepalingen van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren geen uitstaans hebben met de thans bestreden beslissing. Deze beslissing houdt immers geen antwoord in van het bestuur op een aanvraag van een terugkeervisum, noch op een verzoek tot herinschrijving en evenmin op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De schending van deze bepalingen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd. Ten overvloede stipt de Raad aan dat er naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 6 februari 2014 op 19 maart 2014 een beslissing tot niet inoverwegingneming (bijlage 2) werd getroffen (zie punt 1.3 en 1.4).

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privé-leven’ uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij in de eerste plaats te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, , §29) of van een beschermenswaardig privé-leven. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van diens privé-leven. De beoordeling of er sprake is van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is een feitenkwestie.

3.3.2.4. In zijn betoog stelt verzoeker dat hij geen bindingen heeft met Marokko, er geen onderdak heeft en er bij niemand terecht kan en dat hij psychische problemen heeft. Tevens stelt hij dat hij riskeert te worden onttrokken aan zijn gezin. Hij tracht dit te staven met een aantal documenten die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2 – 8) en beweert dat er geen belangenafweging heeft plaatsgevonden en enkel rekening zou zijn gehouden met zijn strafrechtelijk verleden.

3.3.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich blijkbaar beroept op sterke bindingen met België en een gebrek aan bindingen met het land waarvan hij de nationaliteit heeft. De Raad merkt echter op dat verzoekers sociale bindingen met België, die deel zouden kunnen uitmaken van zijn privé-leven een weinig beschermenswaardig karakter vertonen, gelet op zijn talrijke veroordelingen en het feit dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in voorlopige hechtenis zat voor nieuwe, zeer ernstige schendingen van de openbare orde. Met betrekking tot zijn gezinsleven merkt de Raad op dat uit de historiek van woonst van zijn familieleden niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven met deze individuen zou onderhouden. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt overigens dat het parcours van verzoeker gekenmerkt wordt door periodes van opsluiting in penitentiaire inrichtingen, dakloosheid en verblijfsepisodes in de residentiële drughulpverlening. Deze elementen zijn moeilijk verenigbaar met het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker met zijn moeder en zijn broers die de Belgische nationaliteit zouden hebben. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk een belangenafweging doorgevoerd. De overwegingen uit de bestreden beslissing luiden immers als volgt:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, als mededader, feiten waarvoor hij op 21/11/2001 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht feit waarvoor hij op 05/02/1999 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen als mededader feit waarvoor hij op 05/10/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13/10/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwonding, opzettelijke slagen, gewone diefstal feit waarvoor hij op 11/05/2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot en definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene werd sinds 27/12/2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven om de vlucht te verzekeren, met gebruik of vertoon van wapens feit waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)

Het feit dat de familie van betrokkene in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De familie kan met betrokkene steeds contact houden via sociale media of betrokkene opzoeken in land van herkomst (Marokko). Betrokkene heeft geen bewijzen geleverd die zijn aanwezigheid in België kunnen aantonen over de ganse betwiste periode sinds 21/12/2006. We kunnen ervan uitgaan dat hij gedurende gans die periode niet aanwezig was in België in de nabijheid van zijn familie.”

3.3.2.6. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij oppert dat enkel rekening zou zijn gehouden met zijn strafrechtelijk verleden. In zijn middel weerlegt hij nergens de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing waaruit wel degelijk een belangenafweging blijkt. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift valt de bespreking van het “*middel*” en de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volledig samen.

3.4.2.2. Hoewel geenszins vereist is dat de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in een apart hoofdstuk van het verzoekschrift wordt opgenomen of als een afzonderlijke rubriek van het verzoekschrift wordt vermeld, is het wel noodzakelijk dat de verzoeker genoegzaam laat blijken dat de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, op welk vlak dat nadeel zich zou situeren en welke concrete gegevens het aldus aangevoerde nadeel kunnen staven (RvS 20 december 2012, nr. 221 888).

3.4.2.3. Verzoeker betoogt in wezen dat hij geen bindingen heeft in Marokko en dat de tenuitvoerlegging hem een onherstelbaar nadeel zal berokkenen. Verzoeker citeert ook een schorsingsarrest van de Raad in een visumzaak, waarvan het nadeel volstrekt onvergelijkbaar is met verzoekers geval.

3.4.2.4. Teneinde de rechten van verdediging van de verwerende partij te vrijwaren, is het van belang dat het nadeel duidelijk wordt uiteengezet. Ter terechtzitting werpt de aanwezige raadvrouw van de verwerende partij op dat hierover onduidelijkheid bestaat.

3.4.2.5. De Raad stelt vast dat het “*middel*” zoals het door verzoeker werd uiteengezet ongegrond werd bevonden, zodat deze uiteenzetting bezwaarlijk als een evident nadeel kan worden aanzien zoals hierboven bedoeld. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem in zijn belangen zou schaden.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN